

[Stetter]

regering med den hensigt omgående at få ophævet danske eksportørers pligt til at betale de omdiskuterede arbejdsgiverafgifter.

Ministeren for nordiske anliggender (Lise Østergaard):

Det er rigtigt, at en ny svensk administrativ praksis, hvorefter arbejdsgiverafgifter bliver opkrævet hos danske virksomheder i forbindelse med salg af danske varer i Sverige, bygger på kriterier, som medfører, at danske firmaer belastes i større omfang, end tilfældet ville have været efter danske regler. Det er så meget desto mere generende – som hr. Stetter allerede har anført – som disse afgifter kræves erlagt med tilbagevirkende kraft helt fra 1976.

Som hr. Stetter også har givet udtryk for, har sagen været behandlet af forskellige danske myndigheder og har også været forelagt forskellige svenske instanser, men det har ikke været muligt at finde en tilfredsstillende løsning på bilateralt plan.

Derfor er vi nu fra dansk side besluttede på at rejse sagen på nordisk basis, fordi vi ganske rigtigt er af den opfattelse, at der er tale om et forhold, som er til skade for det internordiske handelssamkvem og til skade for vores bestræbelser på at etablere Norden som et hjemmemarked. Det, vi vil gøre, er, at vi vil tage spørgsmålet op på det næste nordiske handelschefmøde, som vil finde sted i januar måned, og vi vil gøre det med henblik på at finde en tilfredsstillende løsning på dette konkrete problem i dette fællesnordiske forum.

Men jeg vil gerne endvidere oplyse hr. Stetter om, at samarbejdsministrene arbejder mere generelt med det samme problem, nemlig spørgsmålet om at fjerne eventuelle hindringer for et effektivt nordisk industrisamarbejde, hindringer, som måtte opstå som følge af tekniske, af administrative eller af lovgivningsmæssige forskrifter i de enkelte nordiske lande.

Det er en opgave, vi i samarbejdsministerrådet prioriterer højt, og vi har foranstaltet en undersøgelse, som på grundlag af nordiske industrivirksomheders erfaringer vil give os en oversigt over, i hvilket omfang den slags uheldige handelshindringer gennem ordninger og forskrifter rent faktisk stadig

væk eksisterer. Denne undersøgelse venter vi afsluttet inden længe.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets tekst
vedtoges uden afstemning.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om særligt statsliskud til oprettelse af lokale lydavisere for blinde og svagtseende.

[Af Ingerlise Koefoed (SF) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 28. Fremsat 23/10 80).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Dette forslag er en genfremsettelse af et forslag fra forrige samling, og det er identisk med dette, idet dog den beløbsramme, som man ønsker afsat på de årlige finanslove, er forhøjet fra 2 mill. kr. til 2,5 mill. kr.

Til dette vil jeg sige, ligesom jeg gjorde det ved den første behandling i forrige samling, at regeringen har meget stor sympati for dette forslag. Vi nærer ingen tvivl om, at det bør fremmes. Det er givet, at vi skal sikre handicappede bedre vilkår, og det er en helt klar opgave for bibliotekerne at sikre den bedst mulige betjening af alle grupper af brugere, også handicappede. Og netop for blinde og for svagtseende er der en særlig indsats at gøre.

Mit forhold til dette forslag har alene at gøre med den måde, hvorpå vi skal arbejde med forslaget. For som det fremgik af behandlingen i forrige samling, var der stor interesse i folketinget for problemet, men det rejste også en række spørgsmål, som endnu ikke er besvaret. For at få det gjort – og i

[Ministeren for kulturelle anliggender]

øvrigt også i overensstemmelse med forslaget i bibliotekskommissionens betænkning – er jeg netop nu efter forhandling med socialministeren i færd med at nedsætte et udvalg, som skal beskæftige sig med blindes biblioteksbetjening i dens helhed og ikke alene med lydavisere. Jeg mener, at det er en helt naturlig opgave for sådan et udvalg at beskæftige sig også med lydavisere som en speciel del af hele biblioteksbetjeningen for denne gruppe brugere.

Men det er min klare opfattelse, at det må være mest hensigtsmæssigt, at vi ser hele problematikken om de blindes biblioteksbetjening under ét og ikke tager en enkelt del ud til særskilt behandling, hvad enten det er teknisk eller økonomisk. Det betyder ikke, at jeg ikke har forståelse for en utålmodighed efter at få initiativet i gang, og jeg forstår også, at man kan se et statstilskud som en tilskyndelse til det, men jeg må alligevel anbefale, at vi lader dette udvalg færdiggøre sit arbejde. Det kan ske i løbet af nogle måneder, til midt på foråret, og derefter vil det tidsmæssigt komme til at passe med, at problemet om de lokale lydavisere bliver løst i forbindelse med hele bibliotekslovsforslaget, som vil blive fremsat senere i denne samling.

Som jeg i øvrigt også sagde ved første behandling i forrige samling, anser jeg det for naturligt, at vi behandler dette forslag sammen med de øvrige forslag, der vil blive fremsat, de forslag, der er baseret på bibliotekskommissionens betænkning. Derfor mener jeg, at vi på nuværende tidspunkt skal undlade at gå ind i en nærmere drøftelse af dette forslag, men lade udvalget arbejde i de måneder, som det har vurderet er nødvendige, og så gøre det færdigt i forbindelse med revisionen af hele biblioteksloven.

Søren Hansen (S):

Socialdemokratiet har allerede ved en tidligere behandling af dette forslag givet udtryk for vores positive holdning til forslaget og til de løsninger, der her er foreslået, af de særlige problemer for den gruppe, der er tale om, nemlig de blinde og svagtseende, specielt når det gælder nyheder om lokale forhold.

At problemerne er alvorlige, fik vi klart dokumenteret, da vi i foråret havde en deputation af blinde og svagtseende i folketingets kulturudvalg. Vi vil dog godt samtidig gøre

opmærksom på, at problemerne har en meget nær forbindelse til den øvrige bibliotekslovgivning. Vi bør altså se forslagene i sammenhæng, sådan at en så hensigtsmæssig løsning som muligt kan sikres.

Problemerne her hænger også sammen med øvrige dele af medieområdet, herunder ikke mindst regionalradioerne og disses mulighed for på en stærkere måde at løse de problemer, der er tale om. Jeg mener altså også, at denne side af sagen bør indgå i de overvejelser, som nu skal ske.

Jeg vil ligesom kulturministeren anbefale, at vi afventer både det egentlige lovrevisionsarbejde og det særlige udvalgsarbejde, som vil blive iværksat for at se både på denne sag og på alle de tilgrænsende emner, der hænger sammen med situationen for de blinde og svagtseende.

Brøndsted (V):

SF skal have tak for, at de har genfremsat forslaget. Det er stort set uændret. Jeg synes, det er vigtigt, at vi kommer i gang med en fortsættelse af arbejdet i kulturudvalget, og jeg mener, det er vigtigt, at vi følger det op på de mange steder, man er i gang. Det er tilknyttet bibliotekerne, og det viser sig, at man på de fleste steder kan finansiere det gennem bibliotekerne. Men jeg tror, der er brug for at få endnu flere eksempler på, hvordan det klares.

Vi vil fra venstres side fastholde det synspunkt, at der skal være en journalistisk behandling af en lydavis som af enhver anden form for lokalavis. Derfor må det være sådan, at det er biblioteket, der har med opgaven at gøre. På den anden side er det ikke givet, at det er bibliotekarere, der er de helt rigtige til at stå for dette arbejde; der må journalistisk bistand til.

Vi er fremdeles fra venstres side positive, og vi mener, vi skal opmuntre flest mulige biblioteker til at gå i gang, så vi får noget erfaringsmateriale.

Jeg kan ikke se, at opgaven absolut behøver at høre hjemme under revisionen af selve biblioteksloven. Jeg mener egentlig, det er et hastespørgsmål, at svagtseende og blinde får lejlighed til at følge med i lokalt arbejde.

Gerda Møller (KF):

[Gerda Møller]

Som jeg udtalte ved førstebehandlingen, sidst vi havde dette forslag til behandling i tinget, er vi også fra konservativ side positive over for forslaget. Vi finder, det er helt naturligt, at blinde og svagtseende får adgang til at følge med i, hvad der foregår i samfundet, og også i, hvad der foregår i det lokalsamfund, hvor de bor.

Som det er sagt, er der flere kommuner, der har faciliteterne i orden. Der er andre kommuner, der er langt fremme med planer. Vi vil gerne være med til, at folketinget sørger for, at der gives støtte til det arbejde, men det må vel ellers være en kommunal opgave. Vi er dog klar over, at kommunerne er hårdt spændt for med alle de opgaver, de får lagt ud til sig.

Som sagt vil vi være positive i udvalgsarbejdet.

Glistrup (FP):

Tilvejebringelse af virkelig gode forhold for blinde og andre svært handicappede er efter fremskridtspartiets opfattelse den aller-, aller-, allervigtigste statsopgave, der overhovedet findes. Derfor går vi til dette forslag med en særdeles positiv indstilling.

Selvfølgelig er det da rimeligt, at staten sørger for, at de blinde er underrettet om, hvor der f. eks. er opgravninger på veje og andre ting ude i lokalsamfundet, som der ikke er nogen grund til at give de seende særlige informationer om. De kan jo simpelt hen se, at nu er der altså derhenne på Birkevej foretaget en opgravning efter kloakrør eller noget lignende, og det kan de blinde ikke være klar over. Men vi kan ikke se, at dette forslag i grunden bringer mere end den slags specielle ting ind i billedet, for forholdet er da det, at de øvrige oplysninger, om koncerter, sportsarrangementer o. lign., samt den debat, der nu foregår i lokalsamfundet om, hvorvidt man skal have en ny skole, om havevandingsforbud og alverdens andre ting, er noget, som også de seende har det samme behov for, og som derfor må løses via regionalradioen.

Vi er derfor bange for, at SFs forslag først og fremmest må ses som et forslag om, at apparatet på bibliotekerne i de kommuner, som SF føler noget særligt for, skal have et ekstra tilskud, og at det altså er disse mennesker inden for teknokraterskerklassen her i

landet, der skal begunstiges. Vor mistanke bliver ikke mindre, når vi ser, at det, SF vil ofre på denne sag, er 700 kr. om måneden pr. kommune, hvis det blev jævnt fordelt ud over landet. Det, man vil, er altså at have ansat nogle højtlønnede bibliotekarer i Gladssakse, Lyngby og lignende SF-enklaver til at køre dette her. Vi er altså ganske skeptiske med hensyn til, om disse 2½ mill. kr.s statspenge i virkeligheden er et bidrag til dem, der trænger til hjælp og støtte, eller om det ikke snarere som så ofte i behandlersamfundet faktisk er et forsøg på at befæste den herskende udbytterklasse i dette land af teknokrater. Hvis vi ikke kan blive overbevist om det sagligt rigtige i dette forslag, vil vi mene, at de penge, der yderligere skal bruges på blindeforsorgen – og der skal bruges mange penge – meget hellere skal bruges til, at man f. eks. udbreder punktskrift adskilligt mere, end man gør i øjeblikket, eller f. eks. anvendes til at sørge for, at der kommer landsdækkende lydavisere, som jo kører i øjeblikket, men som der bestemt er væsentligt større behov for end de 277 lokalavisere, der kan være tale om her.

Derfor vil vi granske hjerter og nyrer i dette forslag. Hvis det virkelig er noget, som efter udvalgsbehandlingen må siges at tale til hjælp for de blinde, er der 19 fuldttonende fremskridtsstemmer for dette forslag, men hvis vores skepsis – med de erfaringer, vi nu engang har for SFs måde at drive socialpolitik på – viser sig at være berettigede, er der 19 nejstemmer fra fremskridtspartiet.

Janne Normann (RV):

Sidste gang vi behandlede dette beslutningsforslag, gav vi radikal tilslutning, og det gør vi stadig væk. Det kan godt være, det er mest praktisk med en samlet ændring af bibliotekslovgivningen, men vi synes, at dette at imødekomme de blindes og svagtseendes behov for oplysning netop om det, der sker i det område, hvor de bor, er så presserende, at vi gerne vil være med til en hurtig og villig bearbejdning af forslaget.

Arne Melchior (CD):

Ikke ofte modtages et forslag med så stor en velvilje, som det skete ved dette forslags første fremsættelse, og jeg tænker her både på førstebehandlingen her i tinget og på den

[Arne Melchior]

udvalgsbehandling, vi var kommet pænt i gang med ved slutningen af sidste samling.

I mit parti har vi som i næsten alle andre fortsat sympati for ideen; det er på tide, den er blevet fremsat, og den skal fremmes.

Imidlertid kunne den velvillige behandling jo ikke skjule, at der var en del problemer af praktisk, teknisk og redigeringsmæssig art, og derfor kan jeg godt forstå, at kulturministeren ønsker et udvalgsarbejde. Men jeg hørte, at der var tale om nogle måneder; jeg håber, det vil lykkes på den tid, så forslaget kan gennemføres på den rimeligst mulige måde. Kan vi ikke finde den helt rigtige måde, så lad os begynde med den næstbedste, men lad os komme i gang. Jeg vil derfor advare imod, at vi skal vente på en ændring af bibliotekslovgivningen.

Nu er kulturministeren så ny i dette embede. Jeg tillader mig en gang imellem at minde om, at jeg for 3-3½ år siden fik et meget velvilligt svar på et spørgsmål til den daværende kulturminister om en ændring vedrørende bibliotekstilskud til bøger forfattet af mere end én forfatter. Der er nu gået 3-3½ år. Man sagde, det skulle vente på bibliotekslovgivningens ændring. Der er her tale om en urimelighed mod tusindvis af kulturarbejdere i dette land, som fortsætter år efter år, fordi vi venter på, at en lov skal laves om, skønt jeg garanterer for, at der er 179 stemmer i dette folketing for, at denne sag skal ændres.

Kulturministeren kommer nok ud for en del skuffelser både med hensyn til Det kgl. Teater og med biblioteksloven, idet hun vil opdage, at der kommer til at gå flere år, før de ting løses, selv om der er god vilje, for vi lever jo ikke under så skrækelige tilstande i dette land, at vi behøver at haste ny lovgivning igennem. Jeg vil altså for forslagsstillerens skyld, men først og fremmest naturligvis for de blindes skyld, håbe, at denne sag ikke absolut skal vente, til biblioteksloven bliver lavet om. Vi fra vor side skal ikke forsinke en ændring af biblioteksloven, men mangeårig erfaring siger mig, at der nemt kan gå adskillige år, før den foreligger, og det bør der ikke gå, før det forslag, der her er til første behandling, er gennemført.

Keld Albrechtsen (VS):

Jeg skal blot sige, at vi ser med al mulig sympati på det foreliggende forslag af SF og

gerne vil være med til at bringe det igennem. Man kunne også have håbet, at den store velvilje, der er fra mange andre partiers side, kunne være blevet omsat i lidt handling, at de mange pæne ord, som blev udtalt om SF-forslaget, også faktisk havde ført med sig, at de pågældende havde kunnet støtte, at det nu blev gennemført. Det er lidt trist, hvis det ikke bliver tilfældet, men vi kan jo håbe endnu.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti er enig med forslagsstillerne i, at vore blinde og svagtseende medborgere ikke har de muligheder, som rimeligt er på dette område, og en række kommuner har jo altså også allerede rådet bod derpå ved at oprette de omtalte lokale lydaviser til gavn og glæde for alle dér, hvor de er blevet etableret.

Kristeligt folkeparti har i sit forslag til ny bibliotekslov, som vi fremsætter om kort tid, også taget højde for dette problem og ønsker, at lydaviserne bliver en del af folkebibliotekernes virke.

Vi er enige med kulturministeren i, at det udvalg, som ministeren har nedsat, først må afgive en betænkning, således at vi kan se tingene i deres helhed, men også vi ser gerne, at dette forslags gennemførelse i hvert fald ikke bliver forsinket af dette udvalgs arbejde. Vi kan give tilslutning til forslaget.

Flygaard (DR):

Retsforbundet ser med megen sympati på det foreliggende forslag og deler ikke ministerens opfattelse af, at man skal afvente en revision af biblioteksloven. Retsforbundet ser det foreliggende beslutningsforslag som et klart ønske om at skabe ligestilling med andre for de blinde og svagtseende, således at også de i videst muligt omfang kan deltage i og få udbytte af de kulturelle aktiviteter i dette samfund.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil gerne, ligesom jeg gjorde sidste gang, da vi behandlede dette forslag, takke for den velvillige behandling. Jeg kan tilslutte mig VS' ordførers ønske om, at det ikke denne gang bliver ved velviljen, men at vi også hurtigt kan blive færdige med behandlingen i kulturudvalget og få forslaget til an-

[Ingerlise Koefoed]

den og sidste behandling, som jo synes at kunne blive positiv.

Jeg forstår selvfølgelig godt, at kulturministeren gerne vil undersøge denne sag i alle ender og kanter, før der kommer noget ud af den, men jeg synes, at spørgsmålet om lydavisers, lydbøger og biblioteker er blevet i den grad behandlet både her i landet og i Sverige, at der ikke kan være nogen grund til at nedsætte endnu et udvalg. Jeg tror, man udmærket kan finde ud af, hvordan man skal lave lydaviserne, hvordan man får fat i det apparatur, som de blinde og svagsynede skal bruge til at afspille dem på, og hvordan man får postvæsenet til at acceptere, at disse ting kan sendes billigere frem end andre pakker, uden at man behøver at behandle det i et særligt udvalg.

Jeg kan heller ikke dele kulturministerens og den socialdemokratiske ordførers ønske om, at dette absolut skal behandles sammen med den øvrige bibliotekslovsrevision. Grunden til, at vi genfremsætter dette beslutningsforslag, er jo netop, at vi ikke synes, det kan blive ved at vente. Vi synes ikke, det er rimeligt, at de blinde og de svagsynede skal blive ved med at synge med på sangen »Hvor længe endnu«. Den reviderede bibliotekslov kan allertidligst træde i kraft den 1. januar 1983, og kender jeg dette folketing og dets sammensætning ret, kan det såmænd også godt være, at det bliver både 1985, 1986 og 1987, før vi får en ny bibliotekslov. Jeg mener altså, det haster med at gøre noget ud af den positive holdning til forslaget.

Hr. Brøndsted var meget positiv og sagde, at han syntes, disse lydavisers skulle have en journalistisk behandling. Jeg vil gerne minde hr. Brøndsted om, at den deputation af blinde og svagsynede, vi havde i kulturudvalget, gav det svar på hr. Brøndsteds spørgsmål om den journalistiske kontra den bibliotekariske behandling, at den journalistiske behandling jo var sket i forvejen. Det er simpelt hen lokalaviserne, man ønsker indlæst på bånd, og de behøver ikke nogen yderligere journalistisk behandling.

Dette siger jeg ikke for at sikre bibliotekerne stillinger, som hr. Glistrup mener. I øvrigt finder jeg det selvmodsigende, at hr. Glistrup først siger, at det, vi vil give kommunerne, kun er 700 kr. hver, og dernæst, at vi med disse 700 kr. skulle kunne sikre det teknokratiske system i bibliotekerne og an-

sætte, jeg ved ikke hvor mange hundrede bibliotekarer ekstra til at lave lokale lydavisers.

I øvrigt er der ét punkt, hvor jeg er meget enig med hr. Glistrup, og det er, at der er brug for nogle landsdækkende lydavisers. Jeg kan betro hr. Glistrup, at vi netop i dag i min gruppe og i går med blinde og svagsynede har diskuteret, om der ikke var behov for at få lavet nogle forsøg med landsdækkende lydavisers svarende til dem, man har gennemført i Sverige. Det vil selvfølgelig forudsætte betragteligt større beløb end dem, der er tale om i dag, men nu må jeg forvente, at fremskridtspartiet vil tilslutte sig dette forslag, som vel ikke behøver at have noget med bibliotekarer eller biblioteker at gøre.

Endelig vil jeg gøre opmærksom på, at endnu en grund til, at dette haster, er et ønske hos de blinde og svagsynede, som vi har et tæt samarbejde med i sager af denne art, om at få en kommunalpolitisk orientering. Der skal være kommunalvalg til næste år, og de blinde og svagsynede ønsker denne gang at have samme mulighed for at få en orientering om de forskellige kommunalpolitikeres holdninger og indstillinger som andre borgere. De blinde og de svagsynede har ret til at stemme, de ønsker at stemme, og de ønsker at deltage i det kommunalpolitiske liv, men de har ikke samme muligheder som andre borgere for at få at vide, hvad der sker i kommunalbestyrelsen, hvilke synspunkter de mennesker, de måske kunne tænke sig at stemme på, står for. De kan måske nok høre noget i regionalradioen om, hvad der bliver sagt op til valget, men hvordan kan de følge politikerne i det daglige? Regionalradioen bringer jo ikke de referater fra kommunalbestyrelsesmøder og fra kommunalbestyrelsens aktiviteter i det hele taget, som de lokale aviser gør.

Jeg vil derfor opfordre stærkt til, at alle, inklusive socialdemokratiet, overvejer, om det ikke var på tide at tage denne ene ting ud af biblioteksloven til revision nu og få gennemført en mulighed for ekstra støtte til lokale lydavisers, i hvert fald i den første halvdel af 1981 med ikrafttræden så hurtigt som overhovedet muligt; helst før sommerferien.

Glistrup (FP):

[Glistrup]

Min 700 kroners bemærkning var åbenbart så uklar, at end ikke fru Ingerlise Koefoed kunne forstå den. Det, jeg ville sige, var, at hvis man omregner SFs forslag til at skulle gælde over hele landet, er det latterligt i sin opbygning, fordi det så fører til, at der er 700 kr. til rådighed om måneden i hver kommune, og det er der selvfølgelig ikke nogen fornuft i. Og da jeg bestemt ikke vil mistænke SF for at fremsætte latterlige forslag, kom jeg til det resultat, at man regnede med, at dette apparat nok kun ville blive udnyttet i nogle få kommuner i whiskybæltet, således at der dér kan blive anledning til fede ekstralønninger til nogle bibliotekargrupper; at det altså var det, pengene reelt ville gå til. Andet og mere lå der ikke i det.

Nu nævnte fru Ingerlise Koefoed som et ekstra argument for at gennemføre forslaget hurtigt, at det op til kommunalvalget den 17. november 1981 kunne være rart, om man kunne orientere også de blinde via disse lokale lydavisere. Jeg tror, vi må se i øjnene, at kommunalvalget i 1981, med hele den katastrofeudvikling der går ud over landet, ikke bør føres på basis af, hvordan man forholder sig til lokale enkeltproblemer. Det er i den grad en landspolitisk holdningstilkendegivelse, vi har brug for den 17. november 1981, at det argument, fru Ingerlise Koefoed dér anførte, og som kunne have været rigtigt, hvis der havde været tale om tidligere tiders kommunalvalg, ikke er det i den situation, Danmark nu befinder sig i.

Vi er således ikke blevet mere overbevist af at høre fru Ingerlise Koefoeds tale om, at hendes forslag trods alt er fornuftigt.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg bliver jo nødt til at meddele hr. Glistrup, at de rige kommuner i whiskybæltet, enten det nu er den ene eller den anden slags whisky, faktisk allerede har lydavisere så godt som alle sammen.

Jeg kan tilføje, at vel er ethvert kommunalvalg en form for landspolitisk valg, men i disse tider, hvor kommunerne har fået så mange opgaver, og hvor de skal tage selvstændig stilling til løsningen af så mange ting, der vedrører kommuneplanlægningen og den enkelte borger, kan det ikke være rigtigt at sige, at det ikke skulle være vigtigt, at der også diskuteres lokale sager op til kom-

munalvalget. Jeg kan love hr. Glistrup, at uanset hvor meget hr. Glistrup mener, det bliver et landsvalg, er der ikke nogen tvivl om, at der ude omkring på panelerne, hvor kommunalpolitikere og kandidaterne samles, vil blive diskuteret lokale spørgsmål og skal diskuteres lokale spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m.v. (Opkrævning af arbejdsgiverbidraget til invalidepension).

(Lovforslag nr. L 83. Fremsat 21/11 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Niels E. Andersen (S):

I foråret gennemførtes en ændring af reglerne om opkrævning af arbejdsgiverbidraget til invalidepension. Nærværende forslag er en konsekvens af, at det i forbindelse med tilrettelæggelsen af det nye opkrævningsystem har vist sig nødvendigt at foretage nogle mindre justeringer. Tilsvarende justeringer for så vidt angår lov om arbejdsløshedsforsikring er allerede gennemført inden for den sidste uge.

Forslaget indebærer, at forskellige arbejdsgiverindbetalinger til staten, dvs. bidrag til invalidepension, arbejdsløshedsforsikring og skatteindbetalinger, der reelt alle er at betragte som indtægt for statskassen, i tilfælde af manglende rettidig indbetaling behandles ens, både for så vidt angår fordringernes stilling og den skattemæssige behandling af ren-